

úks aus mees on, fui ta agga olleks wallale ollewad, et ta woiks se eest mur retsed. Heitke siis armo mo issa peale, ja wotke mind issa assemele wasio! se läbbi sai nüüd herra südda kattimur tud, sest temmal olli úks wågga ðrnsüda, et ta näggi, kuida úks laps nenda wågga armastas omma issa, ja tahtis isse feik issa assemel kannatada. Her ra isse nuttis ja ütles: touse ülles mo poeg, so issa on lahti ja so omma! ta peab mitte ükspäinis sest wöllast lahti ollema, waid minna tahhan weel pealegi, feik mis mul on temmale anda, et ta woib jálle ueste kaupelda ja nenda heasti ellada. Ma tahhan tedda auus tada se eest, et ta nisuggused lapsed on kaswatand, kelle úks sesuggune meel on, mis au sees peab petud saama. Ja sunnul, mo poeg! annan ma feik mo war randus sed ja sedda mis mul weel paljo,

fallim ning armsam on, fui feik war randus sed, se on: mo ainus tüttar; sed da pead sa ennesele prauaks wötna. Lähheme nüüd dige ussinaste wangitornis et so issa woib ennast römustada, et sa terive olled ja wödra maalt tag gasi tulnud. Küulgo temma nüüd so omma suust, et sinna olled tedda wab baks teinud, ja minna tahhan sedda römo maitsta, kuida temma so faela ümber langeb, ja sünd önnistab. — Sa tousis maasi ülles, tänas Jummasat ning her rat, et issa olli lahti saanud, ja silma piissarad sangsid römo pärast ta palle peält maa peál. Memmad läksid siis fa mollemad wangitornis ja poeg hakkas warsti issa faela ümber ning ütles! ar mas issa, tänage Jummasat, sest se herra on ni helde vlnud ja teid lahti lasknud, nüüd ollete wölla ast árra! Issa kohkus essitelse nenda, et ta es sai